

Zeki Eroğlu, son savunma, 10.07.2017

Son savunmamı sunarken açıkçası söylemek gerekirse şuna kadar yaptığım savunmalarında ortaya koymaya çalıştığım Kürt sorununun anlaşıldığı umudumdayım. Tabii şimdiye kadar benim yaptığım savunmalar ve avukatlarım verdiği onlarca dilekçe bu gerçekliği anlaşılır kılmamışsa bundan sonra da yüzlerce dilekçe versek de anlaşılmaz sanırım. Dolayısıyla yapacağım bu son savunmam yaptığım diğer savunmalarım özeti olacaktır.

Kürtler daha önceki dönemlerde çok tanınan ve bilinen bir halk gerçekliğine sahip değillerdi. Bu bilinmemelerinin en temel nedeni inkar edilmelerinden kaynaklıdır. Fakat günümüzde bu böyle değildir. Kürtler varlıklarını kanıtlamışlardır. Dolayısıyla Kürtlerin gerçekliğini açmayı gerekli görmüyorum. Bugünümüzde kanıtlanmış bir gerçekliktir.

Fakat bazı gerçekleri anlamamız için yaşanan bir olayın sonuç kısmına değil de ilk gelişim aşaması önemlidir. Bir sorunu doğru çözümlenebilmek için önemli olan nokta sorunun başlangıç noktasıdır. Neden kaynaklandı sorusunu sormazsak sonuca varamayız. Ondan dolayı da Kürt-Türk sorunu ele alırken saf sorunun sonuç kısmıyla uğraşsak veya 'terör' kelimesiyle açıklamaya kalkarsak gerçekçi bir çözüme ulaşamayız. Bu yaklaşım bir halkın tarihsel gerçekliğini inkar etmek anlamına gelir. Bunun için de Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk kuruluş döneminde Kürtlerin rolünü ve 1924 sonrası Türk devletinin Kürtlere uyguladığı soykırım gerçekliğini görmezden gelirse sorunun gerçekliğini anlayamayız. 1920 başlarında verilen kurtuluş savaşında Türkler ve Kürtler aynı cephede mücadele etmiş ve kazanmışlardır. Yine 10 Şubat 1922 tarihli Kürt özerklik yasası TBMM'de çoğunluğun oylarıyla kabul edilmiş. Mustafa Kemal 1924 başlarında düzenlediği İzmit basın konferansında Kürtler için çözüm modeli olarak sınırlara dayanmayan en geniş 'muhtariyet'ten yani demokratik özerklikten bahsetmektedir. Bu gerçeklik şunu dile getiriyor: Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda Kürtler kurucu üyelerinden biridir. Ve bu yasalarda tanınmıştır. Fakat 1925lere gelindiğinde Osmanlı kalıntıları üzere kurulmuş olan Türk ulus devleti Osmanlı'nın diğer halklar üzerinde uyguladığı inkar ve imha politikasını Türk devleti Kürtler üzerinde uygulayacaktı. 15 Şubat 1925'te Şex Said isyanı olarak belirtilen fakat özünde Türk devletinin Kürtlere karşı başlattığı ilk toplu kıyım hareketi olarak adlandırmak daha doğru olacağına inanıyorum. Türk devletinin bu katliamla birlikte Kürtlere yönelik resmi politikası da netleşmiş oluyor. Kısacası bu politikanın adı Kürtlerin ileride tehlike olabileceği gerçekliğinden hareket ederek isyan adı altında bastırmadır. Türklerin Kürde uyguladığı katliam süreci 29 Haziran 1925 Diyarbakır meydanında Şex Said ve arkadaşlarının idam edilmeleriyle başlayacaktır. 1930lara geldiğinde Ağrı katliamıyla bu süreç devam eder. Türk devleti Ağrı katliamında en barbarca yöntemler kullanır. 25 Haziran 1939'da başlayan katliam 1933'e kadar uçaklar da dahil Türk devletinin askeri yöntemleri kullanılır. Daha önce savunmalarında belirttiğim gibi bu süreç 1937/38 Dersim katliamına kadar devam eder. 1925'te başlayan bu dönem 1938'e kadar aralıksız sürer. Yani 13 yıl boyunca Kürtlere uygulanan toplu kıyım ve soykırım süreci 1938'de tamamlanır. Fakat bitmez. Sonraki süreçte soykırımın devamı olarak

asimilasyon politikası devreye girer. Katledilen katledilir, kalanlar ise Türk illerine sürgün edilir. Kürtlüğe ait her şey yasaklanır. 1938'de başlayan asimilasyon süreci günümüze kadar da hız kesmeden devam eder.

Tabii Kürt halkı bu soykırımlar karşısında uluslar arası kurumlardan yardım talepleri olmuştur. 1937'de Dersim aşiretleri Cenevre'deki milletler cemiyetine yazdıkları dilekçelerle Kürdistan'daki katliamları bildirmiş ve yardım talebinde bulunmuşlardır. Fakat ne yazık ki bu katliamlara seyirci kalınmıştır. Eğer bu yaşananlara seyirci kalınmasaydı, buna karşı tavır alınsaydı, şuana kadar yaşanan katliamlar yaşanmazdı. Yüz bine yakın insan katliama uğramaz, milyonlarcası sürgüne tabi tutulmaz, bir halk inkar edilmezdi. Bu yaşananlarda sadece tek suçlu Türk devleti değildir. Buna seyirci kalanlar suçludur. Sürekli Avrupa hukukunun adalet yanından bahsederiz. Fakat bu Kürtler söz konusu oldu mu, ne yazık ki geçersiz oluyor. Kürtlere uygulanan soykırım politikası ve yaşananları görmezlikten gelme yaklaşımı Kürtlerin kendi varlığını kanıtlaması ve sürdürmesi için yaşananlara karşı direnmeyi ve mücadele etmeyi zorunlu kılıyor. Ve bu yaşananların sonucu olarak 1978lere gelindiğinde PKK'nin doğuşu gerçekleşiyor. Eğer Türk devleti Kürtlere yaptığı katliamlarla yüzleşseydi dilini ve kültürünü yasaklamasaydı PKK de doğmazdı.

Yani hiçbir şey nedensiz ve sebepsiz ortaya çıkmıyor. Yine Türk yargısı Kürtlere uygulananları görseydi ve bu katliamları yapanlara hesap sorsaydı bu acılar da yaşanmazdı. Tam tersi bu katliamları yapanlar devlet tarafından teşvik edildi ve ödüllendirildi. Dersim katliamından sonra bu katliamı yapan askerlere madalya verilerek ödüllendirildiler. İşin özü Türk devleti için Kürt halkı en kolay öldürülendi. Çünkü bunun hesabını soran yoktu. Yani kısacası ölüm insan için en son noktadır. Dolayısıyla ölüme karşı meşru savunma hakkı kullanmak ve bunun karşısında direnmek bir zorunluluk ve hak olarak ortaya çıkıyor. Devlet Kürt halkına yapılan bu katliamlara görmezlikten geldiği sürece tek bir seçenek kalıyor. Buna karşı direnmek ve mücadele etmek. Kürt halkının mücadelesinin özü varlığını kanıtlaması ve sürdürülmesi amacını taşır. 40 yıllık mücadelenin amacı da budur. Kimse de bunu terörizm olarak nitelendiremez çünkü 90 yılı aşkın süredir büyük acılar yaşayan Kürt halkıdır. Bu acıların kaynağını araştırmadan nedenlerini sorgulamadan yaşananlara uzaktan bakıp Kürtlerin haksız olduğunu söylemek terörle damgalamak yaşananlara ortak olmak anlamına gelir. Tarihte Kürtler var mıdır? Dili, kültürü, yaşadığı coğrafyası var mıdır? Vardır! Dili, kültürü yasaklı mıdır? Türk devletinin kuruluşundan beri katliam politikalarına maruz kalıyorlar mı? Evet! Dolayısıyla bu katliamlara karşı direnme hakkı da meşrudur. Kürt halkının 40 yıllık mücadelesinin özü, dilini ve kültürünü savunmadır. Kürtlerin tek isteği budur. Yani 40 yıldır yaşanan acıların tek sebebi dilini ve kültürünü koruma amacını taşır. Kürt halkı şuanda bütün dünyaya varlığını kanıtlamışsa bunun nedeni 40 yıldır mücadele etmelerindedir. Kürtlerin bu mücadele gerçekliği olmasaydı tarihten silinmişlerdi. Kürtler üzerinde uygulanan soykırım politikalarına rağmen Kürt halkı ve hareketi hiçbir zaman intikam amacını taşımamıştır. Kürtler mücadele ederken sorunun barışçıl yöntemlerle çözümünü esas almışlardır. Onun için de Kürt hareketi 1993 yılından itibaren başlayan onlarca ateşkes süreçleri ilan etmiştir. Fakat Türk devletinin hiçbir zaman bu çözümlere yanaşmamıştır. Tam tersi her ateşkes sürecinde Türk

devleti provokatif yaklaşımlarıyla süreci bozmuş ve daha çok katliam gerçekleştirmiştir. Her ateşkes süreci Türk devleti tarafından sabote edilmiştir. Türk devleti 90 yılı aşkın süredir Kürtler için esas aldığı tek nokta Kürtleri tasfiye etmektir. Türkiye’de her iktidar değişiminden sonra Kürtleri daha iyi nasıl katlederiz üzerinde yoğunlaşırlar. Türkiye’de hukuk ve yasalar dahi Kürtleri tasfiye üzerine yapılandırılmıştır. Durum böyle olunca bütün bu yaşananlar karşısında direnmek kaçınılmaz oluyor.

Diğer altını çizmem gereken nokta ise, Erdoğan son dönemlerde uluslar arası kamuoyu tarafından diktatör ilan edilmiş. Peki Erdoğan hükümeti 2002’den beri iktidara geldiğinden itibaren yani 15 yıldır Kürtler üzerinde onlarca korkunç katliam yapmıştır. Erdoğan döneminde onlarca şehir yerle bir edilmiş, yüzlerce sivil insan katledilmiştir. O dönemde niye diktatör değildi de, şimdi diktatör oldu. Yani kısacası Kürtlere uygulanan katliamlara gelince bütün dünya kendi çıkarlarını ön plana koyarak yaşananlar karşısında görmedim, duymadım, bilmiyorum tavrını takınıyor. Ve bu yaklaşım ne yazık ki acıların daha fazla artmasına neden oluyor. Kürt halkına yapılanlar sermayenin ve ekonomik çıkarların oluşturduğu bu duvarlara çarparak Kürtlere misliyle acı, gözyaşı ve katliam olarak geri dönüyor. Yaşananları görmezlikten gelmenin temel nedeni de budur. Almanya’da Kürt kurumlarının kriminalize edilmeleri, Kürt aktivistlerin tutuklanması ve cezalar verilmesinin tek nedeni budur. Birleşmiş Milletlerin basında yer alan bir açıklaması vardı. Bu açıklamada Kürt şehirlerin demografik yapısıyla oynadığına ilişkin bir rapor yayınladı. Evet, doğru bir tespitti. Fakat bu yeni bir uygulama değildi. 1925’ten itibaren bu politika zaten uygulanıyor. Demografik yapıyla oynamak soykırım politikasının ana parçasıdır. Şex Said, Ağrı ve Dersim katliamlarından sonra Kürdistan’da devletin kendini tehlike olarak gördüğü bütün illere sivil faşistler yerleştirmiş, yine Kürdistan’ın tarihi dokusuyla oynamış, Kürdistan’daki tarihi alanlara barajlar yaparak sular altında bırakmıştır. Bu uygulananların hepsi soykırımın bir parçasıdır. Bundan dolayı da savunmalarında vurguladığım bir noktayı tekrardan vurgulamak istiyorum. Mahkeme tutanaklarında geçen Türk devleti Kürtlere karşı hak ihlalleri yapmıştır tanımlaması çok yetersiz bir tanımlamadır. Yaşananları tarif etmeye yetmiyor, Kürt halkına yapılan bu uygulamaların tanımlaması soykırım gerçeğidir. Belki bir kelimedir, görünüşte kolay görünse de, söylemde zor olduğunu biliyorum. Çünkü bu tanımlamayı zorlaştıran nedenler ülkeler arasındaki ekonomik anlaşmalar birlikteliğidir. Kürt halkı ve coğrafyası bu birlikteliğe kurban ediliyor. Daha önce savunmalarında ve kişisel yaşam hikayemde Dersim katliamına yönelik birçok noktayı dile getirdim. Fakat benim için trajik olan nokta şu: İddianamede ve mahkeme heyetinin bana suçlama olarak yönelttiği iddialardan biri de, Dersim festivalidir. Soykırımına uğrayan bir halkın çocuğuyum. Dili ve kültürü yasaklanmış bundan kaynaklı da anadilim olan Zazaca kaybolan diller arasında, böylesi ağır uygulamalara maruz kalan bir bireyin ve toplumun kendi dili ve kültürünü yaşatmak için mücadele etmesinden daha doğal ne olabilir ki. Aslını söylemek gerekirse bu soru cevaplanması gereken ben değil, sayın mahkeme heyetidir. Davanın en trajik noktası da burası. Dersim coğrafik olarak Kürdistan’ın en güzel şehirlerinden biridir. Ancak bu gerçeklikle anılmaz, Dersim deyince ilk akla gelen şey Dersim 37/38 katliamıdır. Tabii bu çok acı bir şeydir. Katliamın üzerinden 80 yıl geçmesine rağmen 37/38 katliamı insanların belleğinde daha canlıdır. Dolayısıyla doğan bütün nesillere

de bu katliamın gerçekliği yansıyor. Bunun için de bu katliamla yzleşmediği sürece de bu katliamı yaşayan toplum katliamı yapan zihniyetle barışık olamaz. Yani yüzleşme olmadığı sürece hiçbir Şey geçmiş olmuyor. Ben de bu katliam gerçekliğiyle büyüdüm. Yaşamım sürgün, cezaevi ve işkencelerde geçti. Bu gerçeklik karşısında ne yapabilirdim. Gelecek kuşakların dedemin, ailemin ve benim çektiğim acıları yaşanmaması için başka bir seçenek yoktu. Şuana kadar avukatlarım verdiği dilekçeler ve sunduğum savunmaların tümünde Türk devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı katliam politikalarını dile getirmeye çalıştık. Bütün bu dilekçe ve savunmalarda Kürtlere karşı yapılan katliam ve soykırım politikaları var. Ölümün olmadığı bir dilekçe yok. Maalesef bu bir halkın 90 yılı aşkın süredir çektiği gerçekliği yansıtıyor. Bundan kaynaklı da karar verirken bu yaşananları göz önünde bulundurmazsanız doğru ve adaletli çıkacağına inanmıyorum. Sayın heyet, bunun için bu yaşananlar karşısında dönüp vicdanlarınıza sormalısınız. O zaman doğru bir kararın çıkacağına inanıyorum. Unutmayın ki, siyah cppenizin altındaki beyaz gmleğiniz vicdanınızı temsil ediyor. Sonuç olarak yıllardır katliam ve soykırım politikalarına maruz kalan halkım bütün bu haksızlıklarına rağmen özgürlüğüne kavuşacağına inanıyorum. Ve katliamı yapanlar, buna seyirci kalanlar gün gelecek tarih karşısında hesap verecekler.

Yaşasın Kürt halkının barış, demokrasi ve özgürlük mücadelesi!

Yaşasın halkların kardeşliği! zgrlk kazanacaktır.

Selam ve saygılarımla

Zeki Eroğlu